

Térey János

EXODOSZ

*„Kit befogadtam, mint a túlsúlyt a hajós,
Mint olyan árut, mely a lelkem szégyene.”
(Szophoklész)*

Korlátlan, mint aki aranyalmát szakít
Heszperiában, mert neki mindent szabad;
Felhőtlen bűnöző: pokolgépet hajít
A saját édenére, s bántatlan marad:
Ez voltam, ennyi sem.

Szemben ült Iolé,
Áttetsző szívószál az ajkai között.
Nem szűz, nem néma, bár a bűnre nincs szava.
A nyelvem hegyén minden íze fiatal,
És romlandó. Nem lesz enyém akkor se, ha
Ezerszer forrnak egybe ivarszerveink.
Mint a pohár, teljen meg tartalommal az
Üres név; vártam, teljen meg csordultig – ah! –,
És éljek Eurütosz lányától részegen.
Míg szikrákat vetett hajnalhívős szeme,
Míg ívet rajzolt az a szemérmetlenül
Érzéki ér a bal járomcsontja fölé,
Lassan kiment a péntek, és betelt nyaram.
„Időre van szükségem”, mondta Iolé.
Biztattam szívrepesve: „Ezer évre, és
Újabb ezerre. Én már nem leszek sehol.”
Ő ablakot zárt, nem bírja a hideget.
Mely saját lényege.

Ragyogott a terasz,
Ragyogott mind az ötven négyzetmétere,
S az ég alján, mint őrnaszád a süllyedés
Percében, hirtelen kihunytt a Parlament.
Hogy mondta Iolé? „Túl őszinte veled,
Talán kevésbé önmagammal...” Álmosít
Az *Elle*-be illő, champagne-szőke bölcselet!
Olyan szigeten él, ahol a szerelem
Az elmebaj egy minősített esete,
És nincs min meghatódni: minden kémia.
Ne lássam habtestnek, csak nyers húsnak, melyet
A tánc mozgat meg, a chardonnay fényesít,
S a párzás ritmusa remegtet vézesen.
Én meccsre, ő próbára indult. Ehhez ért:
Fölfesteni, és letörölni a reményt

Az életmentők arcáról: nincsen vigasz!
Mindent tud: alkudni a piacon, kocsit
Vezetni, és lefogyni a szerephez, és
Úgy téve, mintha élne, napfürdőzni és
Kerékbilincset törni: még sincsen vigasz!
Ez a nő életfogytiglan boldogtalan.
Napok, napkitörésszerű dührohamok!
Kiszolgáltatva a szeszélynek, akkora
Célpontot kínáltam neki, amekkora
Egy atomsiló tűzfala. Beletalált,
Naná. Széles mosollyal bombát hajított
A kettes terminálra... Nem fűtötte hit,
Nem terrorista; érkezők és indulók
Személye édes mindegy volt neki. Mi lesz,
Mi lesz? Megvárom a koktél fölött, amíg
Epévé keserül a csalás gyönyöre;
És taxit hívok, nem akármilyen vihar
Jön, a várost fenekestül forgatja föl,
És Déianeira nem talál a helyemen:
Vár nappal és éjjel, s ha szél kerekedik,
Azt hajtogatja: „Jaj, ágyam és asztalom.”
Ez lesz: táblát töröl a lelkiismeret.
Ez lesz: becsukom ablakom, amely komor
Csodákra tárult. Vonuljon el a vihar
Rézmál felé.

Havonta jönnek férfiak,
Bíbor-bársonyba csomagolják Iolét;
Levedli bíborát és bársonyát. Legyen
Csak Zeusz lotyója; bárkié. Legyen smaragd,
Platina foglalatban is boldogtalan.

Tóth Krisztina

ÜNNEP

Vörösen ég a hosszú lampionsor
és tükröződve leng a csónakokban.
Morajló hullám ér a partra nyolckor,
nincs még sötét, de már mindenki ott van,
gyöngyök lebegnek, fémszinórok úsznak,
üveg szemű babák és plüsskutyák

húznak pórázt és rángatnak kisujjat,
hogy kihalásszák kézzel az anyukák
a jégkockát a pohárból vagy a labdát
a földbe ásott leandercserépből –
Szodoma kortyol, újrafesti ajkát,
és nyugtalan, hogy nem fog látni szélről,
Gomora inkább a sétányra indul
a villódzó boltok közt botladozva,
hol fémoszlophoz kötve áll a pitbull
és néz a tompa arcú, messzi holdra.

Szodoma virraszt és Gomora sétál:
nagyüzem van a parti szállodákban.
Tízíg vesznek föl rendelést, hidegtál
halad a lépcsőn, kint már utcabál van,
a szexmunkások fáradtan figyelnek,
a vattacukros új ízt szór a gépbe,
a mobilok kórusban énekelnek
és sok-sok arc egyszerre néz az égre:
a fény utat tör, aztán kénesóvel
zuhogva érkezik a tüzijáték,
hegyes csillagok tűhullása jó el,
hogy lávafényben fürdik mind e tájék.
Szodoma tapsol és Gomora tapsol,
és pezsgőt bont, utána újra rendel,
fölötte lángra kap a lampionsor,
hamut szital a sűrke arcú reggel.

Szodoma alszik és Gomora alszik.
A szexmunkások mind aludni tértek,
a szőnyegpadlón megdermedt az aszpiak,
az utcalámpák ügyfelejtve égnek,
a sétányon az eldobált ruhák közt
szalvétagombóc, sörösdoboz, pohár,
fehér póló kísért a parkolóban,
hunyorog, nem emlékszik, hogy hol áll,
a betoncsík felett egyszerre látszik
az ostyahold és a fénytelen korong,
a kövek közt fej nélkül sapka ázik,
sirály csap át a tépett bódésoron,
a csónakok mellett a kőszegélyen
az olajos víz hullámozó apálya
hajakat fésül: egy ütemre, szépen
ringnak a tegnap este ritmusára.